

Kvinderne og disciplene får håb - sammen

Påskedag og anden påskedag: København, Århus og Løsning. LGJ

Salmer: 190, Dine hænder er fulde af blomster, 202, 208 // 198 vers 1-7, 430, 193

Evangelium: Matthæus 28,1-8

Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven.

Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne: "Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det." Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det.

Kvinderne og disciplene havde fulgtes ad med Jesus og med hinanden i tre år. Mest hjemme i Galilæa. Og ved højtiderne i Jerusalem. Nu var det forbi. Denne påske i Jerusalem var den sidste. For Jesus var blevet korsfæstet, død og begravet. Kvinderne gik ud for at se til graven. Det var det sidste. Snart skulle de igen tilbage til Galilæa. Men et Galilæa uden Jesus. Det var dét. Det var dén menighed. Nu måtte de forsøge at finde et andet håb og prøve at forstå det uforståelige og bearbejde deres nederlag og skuffelse. Måske de også måtte kæmpe med skyld over, at det var gået, som det var gået.

Sådan går det for alle de fællesskaber, som vi mennesker skaber, både familier, foreninger. Fællesskab mellem os mennesker har sin tid og går i opløsning, når der indtræffer tunge begivenheder i den enkeltes liv, eller når man sammen rammes af noget tungt og svært. Sådan ville det også være gået for kvinderne og apostlene, hvis ikke Gud var Gud, og hvis ikke Jesus var Kristus, som døde, men også opstod for dem. Da ville det have været slut, ligesom det en dag vil være slut med denne menighed, hvis den er et socialt fællesskab og bygger på familierelationer og på bestemte personers inspiration og styrke. Jesu menighed ligner på flere måde andre menneskelige foreninger og sociale fællesskaber. Og der er meget, som tyder på, at en kristen menighed er undergivet verdslige vilkår med håb og håbløshed. Alligevel er det anderledes. Der er påsken til forskel.

Påsken fører os fra håbløshed til håb

Disciplene og kvinderne havde givet op. Deres fællesskab med Jesus var slut. Det ville blot være et spørgsmål om tid, før de holdt op med at samles, som hidtil. For hvad skulle samle dem? Jo, de kunne samles om minderne, blive "mindernes menighed", "fortidens menighed", en slags "kirkegårds-menighed". Kvinderne kom til mindernes sted, fordi det nu var slut. Men da går det op for dem, at det ikke er slut. På gravpladsen sker store ting, og de bliver selv en del af det. Håbløsheden forvandles til håb. *Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne.*

Gud sendte en engel, som væltede stenen fra og satte sig på den. Det skete denne morgen lige der, hvor kvinderne var. Kirkegården var ikke mindernes tavse sted, men et sted, hvor Jesus, deres

Herre, bestemmer. Graven var tom. Jesus var opstået fra de døde. *"Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå."* De så stedet, hvor han lå. Og han lå der ikke mere. Det vil svare til, at vi gik ud på kirkegården et par dage efter en begravelse. Stenen er borte. Der er hul i jorden. Kisten er åben. Og det er den kiste, vi bestilte hos bedemanden, og som I bar herhen for nogle dage siden. Og den døde, som betød så meget for os, er der ikke. Han er opstået. Han lever. I skal være sammen igen – og igen. Han har planer for dit liv.

Kvinderne og de øvrige disciple var ellers nået dertil, at de måtte opgive alt håb. Og Peter, som havde følt sig som en leder, havde måske lidt det største nederlag. De erfarede virkelig, at de ikke kunne håbe på hinanden eller på sig selv. De mistede troen på sig selv og på deres fællesskab og menighed. Og da de var kommet dertil, fik det håbet på Herren på en fantastisk måde.

Jesus har overvundet døden, sin egen død, og vores død. Ja, også vores. Din død. Dine medkristnes død. Døden i din menighed. Præstens og kordegnes og organistens død. Jesus har besejret døden hos os. Påsken forvandler håbløshed til håb. Derfor kan vi sige: *Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv, der ligger gemt i himlene til jer, som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid. Da skal I juble.*

Påsken samler os hos Jesus Kristus i hans menighed

Det så ikke ud til, at der skulle blive mere af den menighed. Hvad duede disciplenes lærdom til. Og hvad nyttede det at nogle energiske kvinder forsøgte at bringe lidt begejstring tilbage. Sådan evner vores bibelkundskab og skriftklogskab intet, hvis Jesus er død og borte. Lige så lidt hjælper unges gåpåmod eller de voksnes trofasthed, hvis vi er overladt til os selv. Men Herren er opstået. Og englen siger til kvinderne: *"Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det."* Det med deres fællesskab fylder faktisk meget i englens korte påskeprædiken.

Kvinderne skulle dele håbet med disciplene. Det hører uløseligt sammen med, at de blev trøstet. Vi skal også dele det med disciplene, med vores menighed. Det gør også vores menighed til noget andet end en forening og et socialt eksperiment. Det er Jesu menighed.

Sådan gør englens ord til kvinderne op med den falske forestilling, at menigheden er afhængig af os og vores indsats. Hvis bibellæserne og skriftkloge laver deres egen menighed bygget på deres visdom, er det Jesu menighed de forlader. Og hvis en gruppe kvinder eller ungdommelige kristne mener, at de skal lave deres egen menighed, hvor man er fri for at være sammen med de mange håbløse gamle kristne, svigter de deres menighed. Påskeevangeliet kalder os i stedet til at holde sammen, fordi Jesus er opstået fra de døde: *"Skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det."*

Også vi skal være sammen med Jesus, der hvor han siger, at han er. Det bestemmer vi ikke selv. Efter sin opstandelse var Jesus i 40 dage sammen med disciplene og kvinderne frem til sin himmelfart og lærte dem om Guds rige. Og derpå kom pinsen, hvor han sendte os sin Helligånd, som skulle vejlede os i hele sandheden og minde os om alt det, Jesus havde lært apostlene. De første kristne vidste og mærkede, at de var sammen med deres opstandne Herre, når de holdt fast ved apostlenes lære, ved fællesskabet, brødsbrydelsen og bønnerne. Alle aldre i samme menighed om Herrens ord.

Englen nævner også i sin korte påskeprædiken to ting, som Guds ord altid vil handle om i en kristen menighed. Han siger: *"Frygt ikke!"* Det er et af de stærke ord, vi behøver hver dag. *"Frygt ikke!"* Det sagde Jesus ofte de 40 dage, han var sammen med disciplene. Og de fik fred. Frygt ikke! Disse ord står overalt i bibelen. I begyndelsen: *"Frygt ikke, Abram, jeg er dit skjold!"* (1 Mos 15). Midt i bibelen: *"Frygt ikke, for jeg har løskøbt dig, jeg kalder dig ved navn, du er min"* (Es 43). Og til slut i Bibelen: *"Frygt ikke! Jeg er den første og den sidste."* (Åb 1). Hvor dette ord lyder, der lever vi med Herren. Der er vores menighed.

Englen understreger også noget andet, som siden har stået i centrum i enhver kristen menighed: Jesus som den korsfæstede: *"Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt."* Jesus vil altid være "den korsfæstede", også efter sin opstandelse. Han bærer jo naglemærkerne i sine hænder. Han viste dem til disciplene påskedags aften. Og når han kommer synligt ved verdens ende, skal vi se hen til ham, vi har gennemboret. Paulus skrev i et af sine breve, at han ikke ville vide af andet end Jesus som korsfæstet. Det stod i centrum. Og han skrev i samme brev: *"Kristus døde for vore synder efter Skrifterne. Og han blev begravet og opstod efter Skrifterne. – Hold fast ved det, ellers var det forgæves, at I kom til tro."*

Den korsfæstedes offer for vore synder og ordene "frygt ikke" samler og bærer. Sådan møder Jesus os og er hos os. Og sådan får vi også noget at leve for.

Sig det til dem!

Englen giver os til sidst lille påske-opgave, som kan fylde livet med mening. *"Skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde."* Det er også ord til os. Vi må vidne for hinanden, at vi har en levende Herre og Frelser. Dagligt kan vi bevidne det overfor vore kære, som vi bor i hus med, nemlig når vi holder andagt, læser i Guds ord sammen og synge et morgenvers eller aftenvers. Sådan træder Jesus os helt nær i hverdagen. Og om søndagen er det vores opgave at samles til gudstjeneste og gå til nadver. Her bliver det helt konkret, at Jesus er opstået og lever iblandt os. Vi modtager hans legeme og blod. Da er Jesus både åndeligt og legemligt hos os. Og vi kan stå sammen om, at Guds ord bliver forkyndt i og ud fra vores menighed.

Jo, der er meget, som virker vanskeligt og meningsløst – også selv om det har været påske. Kvinderne og apostlene ville også mærke det i de kommende dage og år. Og vi mærker det. Men uanset hvad, kan vi igen og igen vende tilbage til denne lille opgave: "Sig til hans disciple, at han er opstået." Bare sig det. Og når du ikke kan sige det, da lad de andre sige det. De gamle til de unge, og de unge til de gamle. Da kan vi vandre videre som menighed, der bæres af påskens under: Herren er opstanden! Amen.

Lagt på www.vivit.dk 23.03.2008